Рік за роком щезають кудись —
Мав багато, а мало зосталось.
"Не згадаю, коли помилився!" —
Так міркує бухгалтер на старість.

Скільки гарних було молодиць —
Все ділив своє щастя на строки.
"Не згадаю, коли помилився!" —
Співчуває собі одинокий,

В товаристві гуляк і п'яниць
Він життя перевів достолиха...
"Не згадаю, коли помилився!" —
Вперше каже тверезо сновига.

Врешті скине вериги дрібниць,
Стане рвати волосся невдатник:
"Не згадаю, коли помилився!"
Хто підкаже?
Життя — не задачник.

А якщо і задачник, простак, —
Що вже час на таке марнувати:
Глянь у відповідь,
Бачиш — не так!..
Прорахунки шукахь пізнувато.